

Nyár Valentin

Aki a metrókat nézte (részlet)

III.

Annyi helyzetet elképzeltem már életem során, oly sokszor felkészültem váratlan dolgokra, de az autóbalesetre még csak gondolni sem mertem. Lilla tudta jól, mivel járhat egy ilyen esemény.

Kórházban sem jártam még, szerencsére az élet megkímélte ettől. Eddig a pillanatig. Szinte fel sem fogtam merre megyünk, mai napig nem tudom felidézni mit mondtam, mit kérdeztem a portán, a nővérektől, sem a válaszokat. Csak mentünk amerre mondták.

Végtelennek tűnő várakozás következett, míg Lilla elment kávéért én megpróbáltam összeszedni a gondolataimat.

Mi is történt tulajdonképpen? A testvérem élete kettétört, a jövője gyakorlatilag megsemmisült. Elvesztette a lábait, sosem lesz már ugyanaz az élete, de a miénk sem.

Hiszen a fizikai felépülés mellett itt egy másik fontos kérdés: A lelki sérülésből, miképpen fog felépülni? Persze azonnal tudtam, hogy minden segítséget megadok neki, ami csak az erőmből, időmből és ha kell, pénzemből telik. De a lelki dolgokban tudok-e majd segíteni?

Persze életem során Vikinek, Lillának és megannyi jóbarátnak segítettem a nehéz élethelyzetben, mindig mindenkit meghallgattam, ha tudtam tanáccsal láttam el, de ez most más. Nem egy bagatell ügy, amiből teljes mértékben talpra áll egy ember... Mi több! Ebben az esetben talpra sem fog állni a testvérem. Képes leszek kiemelni őt a mélyből?

Ekkor valaki kávéval teli poharat tartott az orrom alá, természetesen Lilla volt, már az illatától is éberebb lettem, gondolataimból legalábbis mindenképp felocsúdtam.

- Köszönöm!

- Semmi új? – erre csak nemlegesén bólogattam.

Láttam a folyosó végén, ahogyan világosodik, az utcai lámpák is lekapcsoltak, akkor jött oda egy köpenyes orvos.

- Önök Havasék?

- Igen. – mondtam.

- A hölgy felébredt, gyenge még, de jól lesz. Sokat meg tudtak menteni a mentősök a...lábaiból. Bemehetnek, de ne sokáig, pihennie kell. Azt ajánlom, ha beszéltek vele, menjenek önök is haza.

A sarkon túl egy szobához kísért minket, majd távozott, mi beléptünk.

Ott feküdt Viki. Kócos hajjal, betakarva, szemei alig voltak nyitva. Bágyadt tekintettel nézett ránk, nem tudtam eldönteni, tisztában van-e vele, hogy mi történt, aztán rájöttem, még én sem tudom pontosan.

- Fel akarok kelni, haza akarok menni – szavai erőtlenekek voltak, szinte térdre rogytam olyan borzasztó volt, hogy a mindig erős és vidám lány, most szinte alig él.

- Tudom, de most még nem lehet – mondtam, miközben Lilla könnyeivel küszködött, míg végül nem bírta tovább. Sírt, és immáron saját könnyeit törölgette.

- Semmi baj srácok. Csak egy kis baleset, kutya bajom... Még kissé... erőtlenség vagyok és fájnak a lábaim... - hangja elcsuklott, végül alig hallhatóan fejezte be. – Hamar jobban leszek és megyünk haza.

Ekkor nyilallt belém a felismerés, hogy Viki nem tudja. Abban a hitben ébredem, hogy pár karcolással megúsza és a *saját lábán* fog hazasétálni.

Fejemet fogva fordultam Lillához, aki rögtön értette, könnyeit letörölve nézett rám.

- Most mit csináljunk? – súgtam halkan.

- Valahogy meg kell mondani neki. Úgyis megtudja.

Igaza volt. Nem lehet abban a hitben tartani őt, hogy alig van baja. De hogyan? Milyen módon adjam valakinek a tudtára, hogy az élete derékba tört? Sosem találkoztam olyan emberrel, akinek valami maradandó egészségügyi problémája volt.

Egyszer talán átmentünk egy családi jóbaráthoz, akkor még élt a férje is, de beteg volt. Évekig nem láttam őket és akkor újra találkoztunk. A régen erős, nagydarab, határozott ember, sovány volt, alig felismerhető, gyenge. Nem sokkal utána halt meg, az emlék örökké bennem lesz, ez volt az egyetlen ilyen eset az életemben. És most s saját testvéremnek kell megmondanom azt, amit még én sem tudok pontosan. Mennyi maradt a lábaiból?

Közel hajoltam a hűgomhoz, homlokát simogattam, ő csak nézett rám, résnyire nyitott kék szemeivel.

- Viki. Van egy kis gond... - Lassan mondtam, kerestem a szavakat. - Nem csak pár karcolásról van szó.

- Miről beszélsz Balázs? Semmi... semmi bajom – Viki arcán erőlködés látszott, hamar rájöttem, emlékeiben kutat. Aztán elkomorodott, alighanem eszébe jutott valami.

Ajkai remegni kezdtek, tekintete betakart lábaira vándorolt, hamar rájött a takaró túl röviden dudorodik ki.

Minden erejét összeszedhette, mivel egyetlen határozott mozdulattal lerántotta magáról a takarót.

Mi is most láttuk először a valóságot. Viki lábai a nem létező térdei környékén véget értek. Két hosszú fehér kötésben lévő, hengerszerű comb, ennyi, nem volt tovább.

Ami ezután történt, ott fel sem fogtam, nem volt időm. Utólag emlékeztem vissza.

Viki öklendezni kezdett, ha lett volna mit talán hányt volna.

- Nem! – kiáltotta. – Nem lehet, ez csak valami rossz álom! Mondd, hogy ez csak egy rossz álom! – fel akart ülni, de nem volt hozzá ereje, visszazuhan az ágyra.

Sírt, csak folytak a könnyei, én pedig tehetetlenül törölgettem arcát. Hosszú percek teltek el, mire csillapodtak könnyei.

- Mi... mi lesz... most? – kérdezte alig hallhatóan.

- Nem tudom – böktem ki véletlenül. – Rendbe leszel, amennyire lehet.

- Nem akarom. Nem akarom látni Balázs. Vakíts, meg csak ne kelljen látnom... ami nincs. Hogyan éljek tovább?

- Ne beszélj butaságokat. Mindent megoldunk. Rendben leszel. Itt leszek. Segítek, amiben csak tudok.

- De... neked ott az életed...

- Szót se többet. – szakítottam félbe. – Nem számít most semmi, csak te.

- Ne tedd Balázs. Ne törődjetek velem. Hiányos lettem. Semmi értelme, hogy tovább éljek.

- Ezt nem akarom többet hallani.

- De... Lilla... És az esküvő – Viki becsukta a szemét. Gyenge volt, úgy tűnt, elaludt. Felegyenesedtem és Lillához mentem.

- Itt maradok. Menj haza nyugodtan, majd lesz valahogy, hívlak később.
- Hozok tiszta ruhát, meg ennivalót.
- Köszönöm.

Pár perc múlva egyedül maradtam az alvó Vikivel. Leültem egy kényelmetlen székre, egyszerre kimerültnek éreztem magam. Nem tudtam mi lesz ezután, hogyan tovább?

Mindent meg kell tennem, tudtam azt is, ezzel a saját és Lillával közös álmokat esetleg későbbre tolja ez az egész, de biztos voltam benne, hogy Lilla megértő lesz.

Úgy tűnik az elmém is elfáradt, mert elbóbiskoltam, egy visszatérő álmom játszódtott le.

Lefelé rohanok egy lépcsőn, ami látszólag sosem ér véget. Nem tudom, miért rohanok, a szemeimet ki sem tudom nyitni rendesen, alig látok, minden homályos, bizonytalan. Folyamatosan lefelé szaladok, de sosem ér véget, csak mikor felébredek. Persze visszaemlékezve baromság az egész és cseppet sem félelmetes, de mikor ott vagyok abban a végtelen lépcsőházban... Mindig rossz érzés.

IV.

Arra ébredtem, hogy Viki mozgolódik, emiatt nyikorog az ágya. Szinte ugrottam, láttam a szemei környékén kicsapódott a könnyeiből a só, kicsit letörölte.

- Ezek szerint nem álom volt – mondta aztán. – Tudom, hogy már volt ez a kérdés, de mi lesz most velem Balázs?

- Ez attól is függ, hogy mennyire vagy erős – láttam, ahogy a szeme sarkában újabb könnyek jelennek meg, szípozott is néhányat.

- Hiába vagyok erős, ha így, hiányosan semmire sem megyek az életben.

- Nem tudhatod. Vannak már elég jó protézisek...

- Biztos drágák, nekem meg nincs pénzem – vágott közbe. Lemondóan bólogatott. – Nem fog menni Balázs, sajnálom, de ezzel vége az életemnek.

Nem tudtam mit mondani, alighanem hiába minden, most így érzi magát és ezen csak a következő napok segíthetnek.

- Emlékszel valamire a balesetből?

- Nem nagyon. Sokat ittunk... Azt sem értem, miért nem busszal jöttünk haza. A többiek? Hátha ők tudják, mi van a többiekkel?

- A Tibor nevű fiú meghalt.

Ettől újabb könnyek indultak meg Viki arcán.

- Éjjel egykor hívtál engem, hallottam a telefonban, hogy Tibor haza akar vezetni részegen. Elindultam értetek, de már csak a balesetet láttam a hídon.

- És Timi?

- Nem tudom.

- Ő rángatott magával. Lehet, itt van ő is, meg kéne keresni.

- Neked most pihened kell!

- Hajh, Balázs nem bírom ezt a tehetetlenséget. Mintha be lennék zárva a testembe, milyen életet lehet így élni?

- Hidd el, idővel jobb lesz. Sose lesz olyan, mint volt, de segíték. Lelkileg és fizikailag is rendbe hozunk, amennyire csak lehetséges. Pénzügyileg is segíték, nem jelent gondot.

- Ugyan Balázs ne mondd már. Mindig azt mondd, hogy Lilla nem keres sokat, nem tud félre rakni és te szeretnéd összehozni a terveteket. Ha rám költöd a pénzed, hogy vesztek

kertes házat?

- Majd megvesszük, legfeljebb kicsit később. Nem sietünk sehova.

- Balázs! – meglepett Viki határozottsága. – Nem engedem, hogy miattam a ti életek is nehezebb legyen. Nem akarok senki nyakán lógni, nem akarok szánalmat ébreszteni senkiben. Ezek után még egy normális randi sem jöhet össze. Ki akarna összejönni egy ilyen ... szörnyeteggel. Gyakorlatilag egyedül semmit sem tudok csinálni. Ezt így nem lehet csinálni. Nem fogom hagyni...

Vajon már ekkor megfogalmazódott benne, amit megkísérelt később? Lehet, ekkor persze eszembe sem jutott semmi, csak az lebegett a szemem előtt, hogy segítsék neki. Elvégre ki, ha nem a testvére segít majd?

- Menj haza, Balázs. Menj, pihend ki magad, nem kell itt lenned éjjel nappal.

- Maradok. Lilla írt, hogy hazaért, nemsokára visszajön, hoz kaját meg ruhát. Itt maradok veled, amíg haza nem engednek, aztán nálunk laksz majd egy kicsit, amíg egyenesbe jössz. A kishaza üres, nem lesz a terhünk.

- Jó – egyezett bele nagy nehezen Viki. Láttam rajta, még mindig ellenkezne, de fáradt.

Ekkor belépett az orvos, akivel reggel is találkoztunk, egy üres kerekesszéket tolt maga előtt, odatolta az ágy mellé.

- Hogy van? – kérdezte Vikit. – Pár nap és hazamehet, ez a magáé, holnap megpróbálhat beleülni, ma még pihenjen.

- Fájnak a...

- Csonkok – segítette ki az orvos. – Csillapodik majd a fájdalom. Van egy intézet, ami protézisekkel foglalkozik, elég egyszerűek, de sajnos ezek vannak elérhető áron. Majd megadom a címet, elérhetőséget, higgye el, nincs vége az életének. Nem akar esetleg egy pszichológussal beszélgetni?

- Egyelőre nem.

- Kijönne velem egy kicsit? – kérdezte tőlem. Kint folytatta. – Jót tenne neki, ha tudna beszélgetni valakivel... komolyabban.

- Vagy én leszek az, vagy... van egy barátom. Mondja doktor úr. Nincsenek drágább protézisek az országban?

- De vannak, megadjam a címüket, vagy a számukat?

- Megköszönném. Szeretnék mindent elkövetni, hogy a húgom a legjobb állapotba legyen, amint lehet.

- Örülök neki, de ez nem egy-két nap alatt fog megvalósulni. Nagyrészt fejben dőlnek el a dolgok, ott is kell segíteni.

- Meglesz.

Az orvos bólintott, majd elsétált. Visszatértem Vikihez, aki kitakarózott és a lábait vizsgálta, illetve ami maradt azokból. Ekkor érkezett Lilla, tekintete akaratlanul megakadt a két fehér kötésen, majd átvándorolt a kerekesszékre. Ételhordó dobozok voltak nála és egy nagy flakon víz, lepakolt a kisasztalra majd Vikihez ment és megölelte, persze viszonzást is kapott.

- Hogy vagy?

- Kaptam kerekesszéket, és próbálom hozzászoktatni magam a látványhoz.

- Tudnod kell, hogy bármiben számíthatsz ránk.

- A vőlegényed is ezt mondta – mosolygott halványan Viki.

- Nagyon jól tette. Tudom én, hogy a legjobb emberhez megyek hozzá.

Halványan mosolyogtam, Lilla kicsomagolta a kajákat, Viki pedig megpróbálta megemelni magát. Sikertelen is neki, mikor visszazuhan az ágyra, apró öröm csillogott a

szemében.

Evés következett, mivel már benne voltunk a délutánban, jól is esett, aztán mondtam Lillának, hogy itt maradnék éjszakára.

- Mondtam, hogy nem kell – ellenkezett Viki. – Menj haza nyugodtan, hidd el, nem lesz gond. Nem félek egyedül. Legalább egy kicsit gondolkodom, hogyan tovább. Eddig azt hittem, ilyen csak egy filmben, vagy egy könyvben fordulhat elő, most azonban ez lett az életem. A legnagyobb drámát az élet írja.

Hosszan néztem a húgomra, igaza lehet. Nem sok értelme van, hogy itt aludjak egy kényelmetlen széken, nem leszünk előrébb vele. Pedig szerettem volna mellette lenni, de ha azt mondja, menjek és egyedül is akar lenni.

- Rendben – bólintottam nehezen.

Így történt, hogy nemsokára már az autóban ültünk, Lilla vezetett haza.

- Felajánlottam Vikinek, hogy lakjon egy kicsit nálunk, amíg rendbe nem jön valamennyire. Tudnék neki segíteni.

- Jól tetted, nyugodtan jöjjön, én is segítek, amit tudok.

- Van viszont még egy dolog. Szüksége lesz protézisekre, de ami használható, az kicsit drága. Arra gondoltam, hogy pénzügyileg is segítek.

Mintha egy kicsit lassabban jött volna a válasz, de lehet csak képzeltem.

- Természetesen – vajon Lilla fejében mi zajlott most?

Alighanem rájött, ha pénzügyileg is kisegítem a húgomat, a közös célunk későbbre tolódik. Ám úgy láttam, ha gondol is erre, megérti a mostani helyzetet is. Remélem nem lesz ebből probléma később.

Nagyot sóhajtottam, kissé nehéznek éreztem az elkövetkezendő időszakot. Rengeteg dolog jött össze, a testvéremet életét, nagyjából a nulláról kell újjáépíteni, közeleg az esküvő és még ott motoszkál a háttérben a könyvem, amihez még ötletem sincs.

Ekkor Viki szavai jutottak eszembe. Hogy is mondta? A legnagyobb drámát az élet írja. Milyen igaza van! Halványan derengeni kezdett egy gondolat, ötlet, de még nem akartam vele foglalkozni, jobbnak éreztem, ha alszok rá egyet.